

Uc: res no tornarà a ser igual des d'ara

'Entre la mar i el vent' és un homenatge d'Uc al poeta Marià Villangómez, però també és, sobretot, la seva voluntat d'evolucionar. Després d'aquest disc trencador, la històrica formació d'Eivissa fa un pas irreversible en la seva identitat.

"Marià Villangómez sempre ha estat un punt de referència, no solament per a Uc sinó per a tota una generació, de retrobament de la llengua i la cultura catalanes". Així opina Uc del poeta, i per això no és casualitat que el disc més trencador de la seva història, *Entre la mar i el vent*, li sigui dedicat de cap a cap. Uc es llança al buit... però amb una bona xarxa:

ARXIU / RAFA GIL

El nou disc d'Uc, 'Entre la mar i el vent', és dedicat tot ell a l'obra del poeta Marià Villangómez (en la foto). És el quart treball del grup.

els versos de l'autor més representatiu d'Eivissa actualment, i una font d'on han begut durant tota la seva història. *Entre la mar i el vent*, quart disc d'Uc i segon de la segona etapa, deixa enrere la cançó tradicional per endinsar-se en ritmes propis al servei de l'obra de Marià Villangómez. L'excepcionalitat d'un monogràfic, en paraules de Victori Planells, els permetia de fer un disc "sense cap concessió a la música folk ni a la marca Uc ni a la música comercial; l'única qüestió era de posar-

hi una música que ajudés a dir els poemes". Una mena de banda sonora que es va materialitzar en vint-i-un músic a l'estudi, sense el suport de cap instrument electrònic. Al darrere, un intens treball d'harmonització, d'escriure les partitures i de madurar aquest canvi de rumb que els distanciava irreversiblement de la imatge de grup de cançó tradicional, un canvi que, malgrat tot, és fruit

"No som pagesos, som persones del segle XX, de cultura urbana i més universal. És absurd voler de compondre com al segle XVII."

natural de l'evolució del conjunt.

Explica Planells: "El projecte d'Uc era de fer música popular per a un poble, no estrictament música tradicional. Ha estat o ha volgut ser sempre un grup amb una proposta de música popular, moderna, actual, però que portés la tradició històrica de la seva cultura". El primer pas, segons ell, va ser d'identificar quina era aquesta cultura, quina la llengua i quines les cançons històriques. Continua Joan Marí "Murenu": "A final dels 60, a la gent d'Eivissa, li feia ver-

gonya de cantar les cançons, de parlar en català... per això, recuperar la cançó tradicional era recuperar la dignitat perduda". I Uc es dedicà intensament a *tornar* al poble les cançons mig oblidades: "La gent d'Eivissa, a partir d'Uc -i deixant de banda la qualitat musical-, va ser conscient que tenia una llengua, unes tradicions, i que cantava en eivissenc. Només per això, ja valia la pena que el grup sortís".

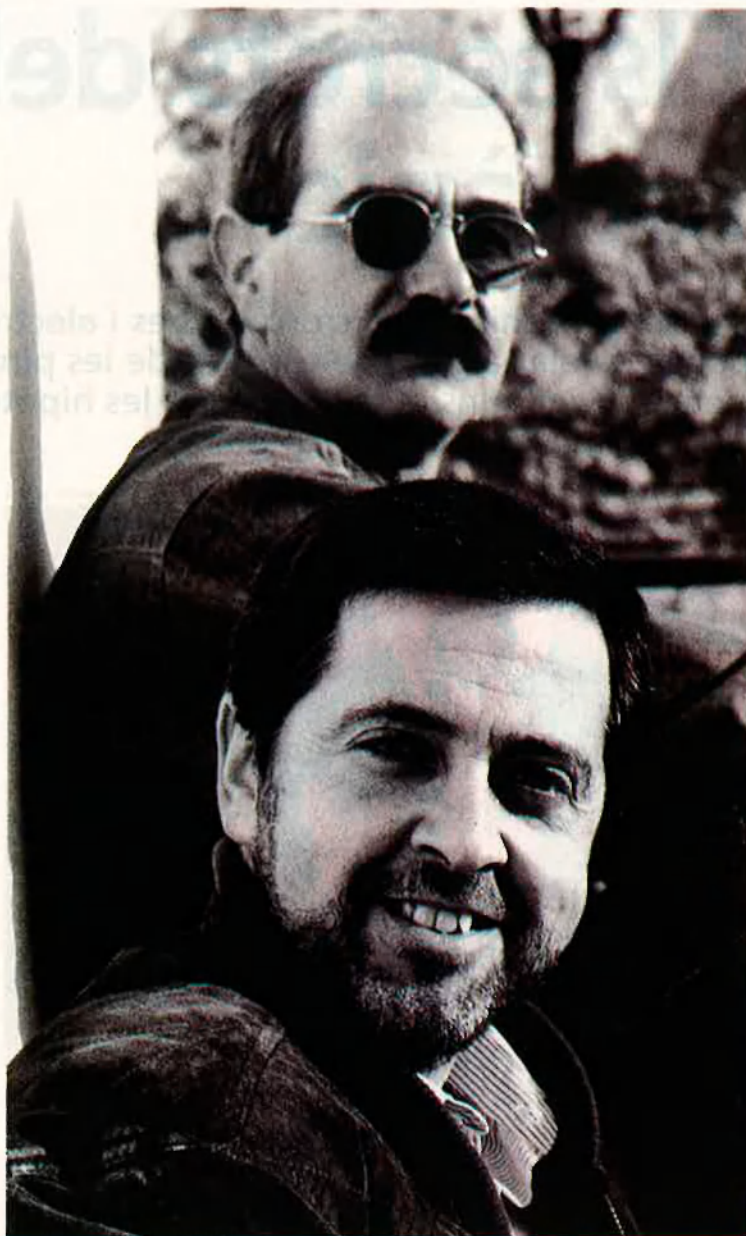
Música urbana. Complert aquest primer objectiu, Uc esperava el moment de fer un disc de cançons pròpies. I a l'hora de compondre, necessàriament es desvia del que havia fet fins llavors. Ho argumenten: "Nosaltres no som pagesos que treballem al camp i fem cançó tradicional. Nosaltres som persones del segle XX, de cultura urbana i més universal. Quan treballem la música tradicional no deixa de ser una aproximació intel·lectual. I és absurd que vulguem fer cançons com al segle XVII. Podem agafar formes de composició, recursos sonors, però tot això només són elements sintàctics". I així, a *Entre la mar i el vent* no renuncien a les arrels musicals històriques, però la seva proposta és més personal que mai. Hi ha "aromes" mediterrànies, tal com els agrada de dir-ne, però només això: tocs que recorden un ritme àrab o un sirtaki. I un aire de Béla Bartók. Un experiment ambiciós i arriscat ("que millorarà com els bons vins", afirmen) que no es desenganxa, mal-

grat tot, de l'illa: "És un viatge que va a molts llocs, però que s'acaba de bell nou a Eivissa, perquè el final del disc és una antiga sonada eivissenca feta fins i tot amb l'escala grega".

Després d'una obra tan complexa, entre la música de cambra i els elements populars, no hi ha possibilitat de retorn, i Joan Marí i Victori Planells en són ben conscients: "El que hem fet marca el futur d'Uc, perquè la música s'ha anat enriquint i ja no podríem tornar a la senzillesa dels primers discs. *Entre la mar i el vent* ens ha permès d'alliberar-nos d'un clicé, d'una manera de fer música. I a partir d'ara, encara que sempre arrelats en la tradició, podem esperar coses diferents d'Uc".

Antologia eivissenca. Amb aquesta empenta, el conjunt eivissenc ja pensa en nous projectes. El més immediat és de presentar el nou disc a l'Espai de Barcelona el mes de gener (per l'esforç econòmic que demana, aquest espectacle només es podrà veure amb comptagotes). I una mica més enllà, un nou disc que podria ser una antologia de poetes eivissencs, del segle XI als joves d'avui. Musicalment, Uc el veu clar: "Les cançons tindran tractaments diferents, adequats al que suggereixi cada poema i cada època. I després tornarem al folk, però res no serà igual després d'aquest viatge".

Agnès Rotger

ARXIU

Victori Planells i Joan Marí "Murenu". Són els membres actuals d'Uc, des que Isidor Marí deixà la formació.

Europa, Europa

Sally Perel

Sally Perel va néixer jueu a Peine (Alemanya). El triomf del partit nazi va marcar la seua vida. Primer va ser fugitiu a Rússia, després va viure com a infiltrat entre els invasors i més tard ingressà en les joventuts hitlerianes.

255 pàgs. 1.600 ptes.

Editorial 3 i 4
"El Grill", 44

L'Atlàntida

Jacint Verdaguer

L'Atlàntida és el cant al llegendari continent dels atlants, del qual cal remarcar, a més del tractament de la mitologia, l'ús que Mossèn Cinto fa del llenguatge, sobretot en les descripcions de la natura.

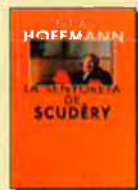
142 pàgs. 1.400 ptes.

Editorial 3 i 4
"Llibres Clau", 14

La senyoreta de Scudéry

E.T.A. Hoffmann

Dues narracions, la que dona títol al volum i una altra (*La marquesa de la Pivardière*), tenen en comú l'enigma d'uns crims. L'encertada reconstrucció detectivesca que fa l'autor, però, mena sempre a un desenllaç sorprenent.

1.300 ptes.

Editorial 3 i 4
"Llibres Clau", 15